

GIMBORA

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

A fűszeres boltban.

Tessék, tessék, van itt minden,
Máma pénzért, holnap ingyen!

A vak királyfi.

— Irta: BENEDEK ELEK. —

Szól ez a dal a vak királyfirul.
Ott él szegény, hol a narancs virul.
De szép egy ország! Haj, mit ér neki!
Hogy szép, csak hallja, de meg nem nézheti.

A kék egen, nézd, hogy mosolyg a nap!
Amerre jár, virágok nyílnak.
Sütkérezik a nap melegén,
De őt magát, haj, nem látja, szegény!

Övé itt minden, minden, ami szép,
S nehéz bú lakja mégis a szívet.
Fel-felsóhajt: mi bús az életem!
Koldussal is cserélne szívesen.

Am néha-néha, holdas éjjelen,
Az álom-tündér nála megjelen.
Kezét megfogja és úgy vezeti,
Mindent, mi szép, megmutogat neki.

Lát mindent, mi van fent és idelent:
A kék eget s tengert, a végtelent.
Ah! Az áldott nap! És a csillagok!
Az ő kedvére mind szebben ragyog.

A réteken millió szép virág,
Nézd, nézd, királyfi, de szép a világ!
Repked körötte pillangó s madár
S azt hiszi, ébren, nem álmodva jár.

Ihol, fa ágán kis madár dalol,
Elveszett várja, Isten tudja, hol.
"Várj, várj, madár!" szól s megáll létova.
Madarat ő még nem látott soha!

Amire ébren vágyott hasztalan,
Im, nemcsak látja, keze rajta van.
Oh, mely gyönyör! Ha mindig tartana,
Az országáru de lemondana!

De száll az éj s a tündér is vele ...
Csak a királyfi örök éjjele
Nem száll, oh, nem, hiába kél a nap,
Szegény királyfi sötétben marad.

Ragyog a nap, sugarát ráveti.
Mit ér! Mit ér! Sötét éj ez neki.
A nappal: éj, az éj nappala ...
Szegény királyfi! De bús a dala ... [Kisbácón.]

BCU Cluj KUTYASZEREPBEN. Cluj

— Irta: SEBESI SAMU. —

Évekkel ezelőtt a mi utcánkban élt egy öreg ember, aki arról volt nevezetes, hogy minden állati hangot hiven tudott utánozni. Kukuk Máténak hívták és mikor ez a Kukuk Máté suhanc fiú volt, egy vándor cirkusz társaság ütötte fel sátrát a városban. A cirkusz-igazgató, hogy, hogyan, tudomást szerzett arról, hogy Máté milyen kitűnően tudja az állatok hangját utánozni, megkérdezte tőle, hogy nem volna-e kedve a cirkuszhoz szegődni?

Máté, aki szegény árva fiú volt, szívesen fogadta a felszólítást és egy napon az országot járó cirkusszal eltűnt a városból. A cirkusznál, természetesen még jobban begyakorolta magát az állatok hangjának utánzásában, annyira, hogy ha elnyerítette magát, valamennyi ló visszanyerített. Ha pedig kukorékolt egyet, a környék minden kakasa felelgetett neki. Hátha még ugatott! Akkor volt még csak nagy kutya-kalász. Valamennyi kutya hangos ugatásba tört ki.

A kitűnő ugatásának köszönhette, hogy nem történt komoly baja egy izgalmas kaland átélése alatt. És most átadom a szót öreg Kukuk Máténak, hadd beszélje el ő maga a kalandját.

Van annak husz esztendeje is — mondotta nekem — hogy egy nagyobb városban dolgoztam a cirkusznál. Élt akkor ott egy hatalmas

erejű ember, akinek nagy izomerejéről csodákat meséltek. De annál fogyatékosabb volt a szellemi tehetsége. Általában azt tartották róla, hogy bolond. Az orvosok véleménye szerint autósuggesztio — magababeszélés — következtében, az volt a rögeszméje, hogy őt előbb-utóbb egy dühös kutya megharapja s így az ebdüh szörnyü kinjai közt kell meghalnia. Ez a mániája annyira fokozódott benne, hogy minden kutyától kimondhatatlanul irtózott. És e miatti félelmében, az utcákon, nyilvános helyeken csak ritkán fordult meg. Nadrágja alatt még egy bőrnadrágot viselt, kezén pedig vastag keztyűt, amely arra való volt, hogy megóvja a kutyaharapástól. Egyébként rendes épelméjűnek látszott, de türehetetlen düh fogta el, ha valaki előtte kutyaugatást utánczott. Sőt az is izgatta, ha hutjáról beszéltek.

Egy este valaki a cirkuszban arra figyelmeztetett, hogy a bolond — hadd nevezem így az emberemet — a nézőközönség soraiban ül. Az az ötletem támadt ekkor, hogy kipróbálom rajta a kutyaugatás hatását. A cirkuszban — tudvalevőleg — a bohócok egymásnak adott pofonokkal is mulattatják a közönséget. Egy-egy ilyen kapott pofon után, olyan vonításban törtém ki, mint az a kutya, amelyiknek a farkára lépnek. Majd kemény ugatásba kezdtem.

Erre a bolond zavarodottan nézett körül, majd felugrott a helyéről s minden utjában állón keresztül gázolva, rohant a kijárat felé. Amugy is tulfeszült idegei nem bírták kiállni a kutyaugatást, üvöltve rohant ki a cirkuszból. A közönség egy része még segített a szegény bolond riasztásában. Kutját uszítottak reá és kacagtak rajta. . . . Azután, mintha semmi sem történt volna, tovább folyt az előadás. Mire az előadást befejeztük, meg is feledkeztem a dologról.

Utoljára hagytam el a cirkusz-bódét. Hogy utamat megrövidítem, egy mellékutcán igyekeztem hazafelé. Ez az utca teljesen néptelen volt már. Alig tettem száz lépést észrevettem, hogy valaki követ s most, hogy a néptelen utcába értem siet, hogy utólérjen. Visszatekintettem s egy lámpa fényénél megdöbbenve láttam, hogy az utánam siető ember az én bolondom. Mindjárt beláttam, hogy ez az ember most rajtam kegyetlen bosszút akar állani, amiért kutyaizonyját leleplezve, nevetségessé tettem a közönség előtt. Tisztában voltam azazal is, hogy itt kimagyarázásnak nem lesz helye és azzal is, hogy nagy erejével hiába kelnek birokra. Futásra vettem a dolgot, de hosszú lába csakhamar beéréssel fenyegetett. Ekkor jött a mentő gondolatom: egy kiálló kapuozslop mellé lapultam s mintha a legdühösebb komondor volnék, ugatni kezdtem. Ugyancsak visszhangja támadt ugatásomnak. A közeli udvarokon — vékonyan, vastagon, — igazi kutyaak vették át a szerepemet, úgy, hogy én csak megfigyelő állásba helyezkedtem és ekkor láttam, hogy emberem megállt és zavarodva nézeget körül. Végre hátrálni kezd. Közben a kutyaugatás is megszűnt. Én felhasználván az alkalmat, ismét futásnak eredtem, de csakhamar azt tapasztaltam, hogy a bolond ismét üldözőbe vett. Mielőtt azonban beért volna, szerencsésen lakásom kapujába jutottam, beugrottam rajta és zárba csaptam. De a bosszúállás haragjától vezetett bolond, irtózatossal kezdte döngölni a kaput. Most az az aggodalmam támadt, hogy a nagy dörömbölésre a ház minden lakója felriad álmából és méltó elkeseredésükben ezek is nekem esnek. Ezt az embert — gondoltam — mindenképp el kell riasztanom innen.

— Hozom a kutját! — kiállítottam reá.

Erre a háttérbe szaladtam és onnan, mint egy láncáról eloldott kutya, dühös ugatással rohantam a kapu felé. Ekkor az én emberem beszüntette a kapu döngetését és ugyancsak kerekelt oldott. Most már elhallgattam az ugatással, de ezzel még nem volt vége a dolognak, mert egyszerre azt vettem észre, hogy a nagy bérház udvarra néző ablakából nagy közönség bámul engem a kutya szerepben. Hálósapkában és köntösben ablakba könyökölt lakók furcsa, vizsga tekintettel méregettek végig. Világos volt előttem, hogy a bolond kutyanak tartott, de ezek az emberek bolondnak tartanak. Azt

gondoltam, a háztulajdonostól azt fogják kívánni, hogy mint éjjeli csendháborítót, dobjon ki a lakásból, de nem így történt. A háztulajdonos másnap így szólt:

— Kedves Kukuk ur! Én magát az összes lakók nevében és megbizásából ezennel kinevezem házörző kutyanak.

— Elfogadom, mondtam, de ezért a viccért neki kellett fizetnie, mert mikor a lakbért kérte azt mondtam neki, hogy házörző kutya nem fizet. Nem bánta. Tréfás ember volt, mint jómagam. Csak azt kívánta, hogy legalább olykor ugassak. Miért nem ugattam volna! Az azonban sokszor eszembe jutott, hogy bolondokkal nem szabad gunyolódni. Elég szerencsétlenek amugy is.

(Kolozsvár.)

FRANCIA MESE.

Óh, fiatalság!

— Vigyázz, leányom! Bizonyára kellemes ragyogó napsütésben függeszkedni magadfonta vékony szálon s himbálózni a levegőben vagy képzeletben az ágak s levelek között szövögetni a hálót, melybe majd beleütnének s belebonyolódnak a vigyázatlan legyecskék. De el ne bízd magad! Körülöttünk csupa veszedelem leselkedik. Kezdve a gyorsröptű fecskétől, mely bekap, le a pici csirkékig ott alant, akik úgy bekebeleznének, mint egy kicsiny hernyót. Maradj hát a közelemben!

Igy szólt a pókanya — hálóját javítgatva — lányához.

— Vigyázzatok, gyermekeim! Bizonyára kellemes déli álmom után egy kicsit e kalandozni, szálló pillangót kergetni, futó hangyát elcsipni s elfogni a leereszkedő pókot. De el ne bízzatok magatokat! Körülöttünk csupa veszedelem leselkedik. Kezdve a vérengző héjától, mely mint az ólom esik ránk a magasból, a leselkedő görényig, mely utánunk lopózik s kiszívja piros vérünket. Maradjatok hát a közelemben!

Igy beszélt a jó öreg tyukanyó apró csibéihez.

De ki hallgat az édesanya intő szavára?

Felségesnek ígérkező falat ereszkedett le vékony szálon a magasból s három kicsi csibe, meglátva a pompás falatot, elszaladt az anyja mellől. Egyik közülök bekapta a vigyázatlan kis pókocskát, mely hosszú szálan igen közel merészkedett a földhöz. De a leselkedő görény is észrevette a három kis kalandort. Három harapás s vége volt az életüknek.

[Vizakna.]

Franciából: FOSZTÓ DÉNESNÉ.

Egy kis fiu története 1558-ban.

— Irla: CSÜRÖS EMILIA. —

Az öreg bíró aggodalmasan nézett fel a csillagos égre.

— Ma sem lesz eső, ugy látom! — Megcsoválta a fejét. — Mi lesz velünk? Tavaly katonalovak patkója pusztította el a vetést, idén a szárazság perzsel ki mindent. Erősen látogat az Isten!

A szénapadlásról suttogó gyerekhang szólt le:

— Nagyapó, idefigyeljék kend!

— Alhass már gyerek! Mi bajod van?

— Olyan furcsa fényeket látok a Besnyő hegy tetején. Egyszer egy, aztán kettő, aztán sok, aztán megint egy. Nem lehet az csillag nagyapó! Nézze meg kigyelmed is.

Az öreg felbaktatott a rozoga létrán a szénapadlásra, ahol unokájával szokott aludni.

— Abbizony nem egyéb, mint katonák. Jézus, ne hagyj el! Vajjon miféle népség? — Az ijedség megkétszerezte aggodalmát. — Alhass, Legényke, mindjárt visszajövök! — Lemászott a létrán és felkereste a falu legokosabb embereit. Összegyűltek mind az egyik udvarában. Suttogva tárgyaltak. Katonák vannak a Besnyő hegyen. Hátha ellenség? — Meg kellene tudni. De ki menjen oda?

Ismerték az osztrákok is, a törököt is. Tudták, hogy utolsó imáját mondja el előbb az, aki a közelükbe merészkedik. Senki sem vállalkozott rá. Még ha Somogyi Lőrinc tekintetes ur itthon volna. Az adhatna elég fegyvert a kezükbe, de így kaszákon és baltákon kívül semmi egyéb fegyvere nincs a falunak. A földes ur meg ki tudja merre harcol fiával, meg a falu színe virágával együtt.

Mert rossz volt akkor a csillagok járása Erdélyország fölött. Magyarországon meg úgy be volt borulva, hogy még csak csillag sem ragyogott az égen. Lófarkas zászlót lengetett Buda várán a szél, Izabella királynő Fejérváron szomorkodta át özvegysége, hontalansága napjait. De itt sem volt biztonságban, mert míg altató dallal hajolt koronás gyermeke bölcsője fölé, egyre attól remegett: ki lesz az

Erdélyért folyó viadalban a győztes. Az egyik, — a török — erős volt, a másik, az osztrák, ravasz. Szép szavú álnok alkudozások közben mindegyik arra lesett, mikor csaphat le éhes vércse módjára Erdélyország amugy is belső viszálykodásoktól vérző testére.

De ott állt összeszorított ajkakkal, mereven összefont karokkal a barát: Martinuzi György. Ő nem látott asszonyt, rangot, dícsőséget. Neki koronás királya, koronás árvája sirt a bölcsőben, szeme előtt egyetlen cél: a haza sorsa. Más célja sohasem volt. Ésszel, furfanggal tartotta távol a magukat jóbarátnak nevező ellenségeket.

Míg Fehérváron Fráter György drága ajándékokkal halmozta el a török szultán követeit, azalatt kigyultak az éjszakai őrtűzek a Besnyő hegy tetején, Egres község mellett.

Legényke lemászott a szénapadlásról és megzörgette nénje ablakát.

— Kalári, kelj fel! Katonák vannak a hegyen!

Klári még nem hunyta le a szemét, könnyen meghallotta a gyerek szavát. Kinyitotta az ajtót.

— Mit beszélsz, Legényke? Gyere be már no!

A fiucska 6—7 éves lehet, gyors ruháját piros öv szorítja derekához. Besomfordál és nagyra meresztett szemekkel mondja:

— Láttam a fényeket. Katonák vannak a hegyen, nagyapó mondja! — Klári örömeben megcsókolta a gyermeket.

— Katonák? — Magvar katonák? Jaj, ha tudnám, köztük van-e Gergely. Hej, ha tudnám.

— Te Kalári, én elmegyek és megnézem. Akarod?

— Ne beszélj bolondot, Legényke. Hogy mennél te éjnek idején a Besnyő hegy tetejére? Erdő is van arra.

— De ott vannak a katonák és Gergely bátyó!

— Nem bizonyos az, Legényke. Hátha idegen katonák, akiket sohasem láttál.

— Akkor visszajövök. Viszem a Bodrit.

— Ne bolondulj, Legényke! Eredj feleküdni, vagy fekjüdj ide az én ágyamba. En úgy sem tudok aludni többé.

Legényke szót fogadott, Klári kendőt kapott magára és kiment. Kis idő múlva a szomszédék Katicájával tárgyalták a nagy eseményt: Katonák vannak a hegyen!

A Besnyő-hegy tetején portyázó török csapat telepedett éjjeli pihenésre. Ritka volt az erdő, öröket állítottak a tábor köré. Ūrühust ettek egy kormos űst körül. Csak ugy a kezükkel, vagy a jatagánjukra szurva. Körülbelül harmincan lehettek. Valami tiszapárti csetepáténál, — ahol a magyarok rajtaűtöttek a főcsapaton, — szakadt el és most a nap szerint tájékozva indultak hazafelé Törökországba. Szabad ut van arra a Duna mentén egy darabig, azután már ismerik a hegyeket. Csak ez a Tisza meg ne tévesztené őket! — Ugy elszélesedett a medre és olyan lassan folyik, — no de már mindegy, egyszer csak elvezeti őket a Dunáig, ha Allah is úgy akarja. Sejtelmük sem volt arról, hogy míg elszakadtak főcsapattól és napokig barangoltak irány nélkül, — mélyen bekanyarodtak Erdélybe — és mikor nagy ujjongással üdvözölték a Tiszát, amint rábukkantak, a Maros csillagó vize hömpölygött előttük, nem a Tisza.

Foglyuk is volt a törököknek. Egy sebesült ifju és a szolgálja. Ugy fogták el őket, hogy azok visszamaradtak egyik erdőben a magyar csapattól. Bilincset vertek kezükre, lábukra és magukkal hurcolták. Sulyos fejsebe volt az ifjunak, nehéz sebláz gyötörte. Testét drága ruha fődte, azért arra számítottak a törökök, hogy gazdag váltságdíjat kapnak érte. A másik jó lesz rabszolgának. Most ott feküdt a sebesült a besnyőhegyi erdő fűvén és reménytelenül meresztette lázas szemét az éjszakába. A másik halkán szólt:

— Tudja az urfi, hogy hol vagyunk? — Besnyő-hegy tetején. Hej, ha a falu népe tudná, hogy itt vagyunk!

— Te Gergely, nem lehetne üzenni valahogy? — Apám borospincéjében fegyverek vannak és puskapor. Szétverhetné az a pár öreg, aki otthon van, ezeket a rablókat, hiszen fegyverük sincs becsületes.

Gergely feleletképen megemelte kezén és lábán a bilincseket. Az urfi szemében a tehetetlen düh könnye csillant meg:

— Nyomorult kutyák!

Éjjélkor kelt fel a hold. Sugara mélyen horkoló táborat világított meg. Aludtak az örök is, — nem járt ezért büntetés. Csak a két magyar fiu bámulta éber szemmel a holdat. Bilincseiktől vastag láncsal az egyik szekérhez voltak kötve. Lehetetlenség volt a menekvés.

A falu felől valami furcsa árnyék közel-

gett. Fehérruhás gyermek, mellette egy bozontos kutya. Az urfi szeméhez kapta a kezét.

— Lázam van, Gergely? — Nézd, mi közeledik?

A gyermek ellépdelt az alvó örök mellett, meg is állt és jól megnézte. Fel akarta ébreszteni, hogy megkérdezze, milyen katona, de a holdfény megvillant éles fegyverén és a gyermek megijedt. Tovább haladt. A foglyok mellett is aludt egy török. Ahhoz is lehajolt, de mielőtt megrázta volna, Gergely rászólt:

— Legényke, gyer ide!

A gyerek szájába kapta az ujját, bámult egy darabig, aztán odament. Komolyan mondta:

— Mondtam én Kalárinak, hogy Gergely bátyó itt van, de nem hitte!

Gergely megfogta a kezét.

— Legényke, fuss, ahogy birsz, vissza a faluba és mondd meg a nagyapádnak, hogy törje fel a tekintetes urék boros pincéjét, ott van fegyver bőven. Aztán jöjjenek ide, mert harminc török foglyul ejtette az urfit meg engem. Mentsenek meg!

Legényke hallgatta, aztán megnézte a bilincset kezén és lábán és megsimogatta.

— Nehéz, Gergely bátyó? — Fáj?

— Siess, Legényke, ha felébrednek a törökök, nem menthetsz meg minket. Téged sem engednek a faluba többé vissza.

Legényke óvatosan megfordult és ment. Bodri a nyomában szökdécselt. Az alvó ör talán éppen a maga sztambuli kis Jusszufjáról álmodott, amikor Legényke elsurrant mellette.

Nagy sirásban találta Kalárit otthon. Őt siratta. Az egész falu ébren volt és kíváncsian néztek a Besnyő-hegy felé. Még nem tudták, hogy ellenség-e vagy jóbarát tanyázik-e ott. Amint a gyermek belépett, Kalári letérdelt elébe és sirva csókolta. Legényke a nagyapját kereste. Hogy nem látta, Kalárinak adta át az üzenetet.

— Mondd nagyapónak, törje fel a tekintetes ur boros pincéjét, mert ott fegyver van és puskapor. Harminc török van a hegyen és az urfi, meg Gergely bátyó. Vas van a kezén, meg a lábán.

Nem telt bele egy óra sem és fegyverben állt a falu. Lassan vonultak felfelé a hegyen. Lőni nem mertek, nehogy az övéiket találják el. Az első ört álmából küldték a másvilágra. De a foglyok mellett levő már fölébredt és zajt ütött.

Örült kavarodás lett. A törökök minden rend nélkül védekeztek, az egresiek meg amugy kocsmái módon támadtak. Az öreg birónak első dolga volt a foglyokat bilincseiktől megszabadítani. Gergely talpra szökött és kikapta az öreg kezéből a rozsdás fustélyost. De nem is volt az öregnek harcolni való kedve. Odatérdelt az urfi mellé és láztól cserepes ajkainak mozgását figyelte.

A török megiramodott. Hat szekeret hagyott hátra, rabolt holmival. Menekültében az egyik kilötte utolsó nyilát, csak úgy találomra visszafelé. Az üldözők észre sem vették azon az egyen kívül, aki elkapta a fejét előle. Az egyik fa mellett Legényke, aki a fegyveres emberek után somfordált, átölelte a Bodri nyakát.

— Meglöttek, Bodri! — Nem tudok felállani többet!

Mire a felkelő nap bearanyozta sugaraival a Besnyő hegyet, szótlan, komor menet haladt a hegyen lefelé.

Az egyik török szekéren ott feküdt zöld galyakból párnázott ágyon az urfi, márvány fehérén, hidegen, mellette Legényke. Fehér ingecskéjét pirosra diszította a nyilütötte sebből kiszivárgó vér. Ostoba nyil, éppen a szívét találta...

(Kolozsvár.)

Szepe bácsi átka.

(Őcsike levele nagyapóhoz.)

Édes Nagyapókám!

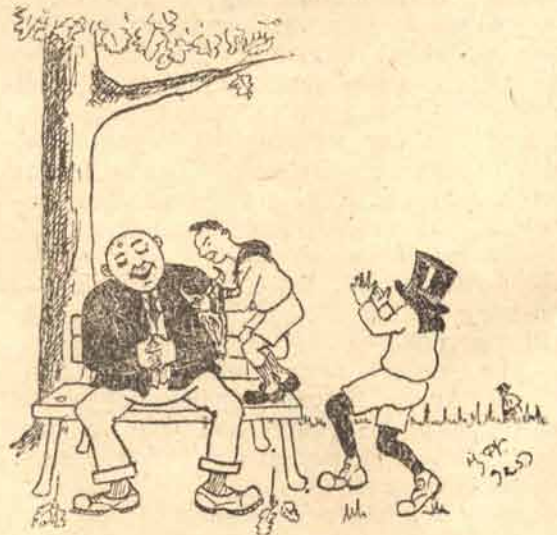
Isten segedelmével már annyira haladtam, hogy nemcsak termelem a nadselü gondolatokat, de meg is tudom írni s így segítségére lehetek nagyapókának a Cimbora szerkesztésében. Ez alkalommal azt a nadselü gondolatomat írom meg, amikor a Szepe bácsi borotvált arcára bajuszt és szakállt ragasztottunk, mégpedig helyesírási hibákkal írom, hogy aztán az unokák igazítsák helyre s akik legjobban helyreigazítják, azok nyerjenek könyvet. Ime a történet:

Agor történt ammit elbeszéllek, amikor az Ballaton melet nyarraltunk hogy ecer csak bealít Szepe bácsi a Pepi fiával, a kinek undogab licket nem látam s aszongya Szepe bácsi apuséknak no gverekkek itt vagyog ragyogog mint a fekete szurog egy hetre ketőre is maradog ha ki nem doptok. Dehoggy dehoggy ajuldozot a mamus isten hozta kedves Szepe bácsi, apus is majt kiugrot örömbibe böriből fojton így kacagot hehehe jaj de jó hat most teség elkonolni kedvess nagyapokam őszesen két szobank vot bar azt fizethete szegeny apus s kitellik Szepe bácsitol hogy it marad egész nyaron a

és engem hogy mi még szopos gyermekek vagyunk mer csak ellemibe járunk varjatok mondam kifüstölek én inet tikteket ha addig elek is törtent eccer hogy Szepe bácsi leult a kerbe fa alá ot elszenderult epen ara jartunk Andrisal s mondom neki rézel eszt a csoré pofát s ez még magyarnak tartya magat pedig bajucs nekül nincs magyar igaz-e igaz, mongya Andris ere en mondam van nekem egy nadselü gondolatom ki vele mongya Andris ragaszunk mondom én bajuszt s szagalt Szepe bácsinak nadselü nadselü ujongot Andris azal beszalatunk a hazba anyus apus iürodni votak, uccu elé a bicskot a matracot kihasitoluk egy csomo loszort kihuztunk abol bajuszt szagalt sodorintotunk ucu visza Szepe bácsihoz ki még mindig alut én egy perc alal felragasztam bajuszt szagalt mialat Andris a

Pepi pedig mindenn jó fallatott eleszik elollük el is ette amelet fojton hecelt minget Andrist

Szepe bácsi cilinderet fejibe vágta úgy tancolt csatogtata a tenyeret s mind aszt kiabalta nadselü, nadselü s Szepe bácsi megsem ébred fel no ez így megvot ahogy vot mi hatra huzotunk egy bokor moge had la n micsinál Szepe bácsi migor felebred hat eccer csag jönn azaz undog Pepi aki a legjob fallatogat elete elollünk kezit őszecsabta majd elajult mikor lata hogy a papjanak ebéd óta agora szagala és bajusza nő,

no mit szaparcsam a szót Szepi bacsi felebre
asztán minden kitudodot ara mingyar összepa-
koll de minket megatkozot hogy meg az éjel
agora bajuszunk nőjön mint a megora szarva

is latam ilyen szörnyü almott s az is igaz hogy
hogy Szepi bacsi s az az undog Pepi a ki
minden fallatot élet előllünk töbet még Pesten
sem jötek hozánk így vot vege vot igaz vot

van a magyar ökornek s agora szagallunk hogy
a földet seperje hát hajon csudat nagyapo meg
is fogot az atok mer agor éjel nekem is Andri-
nak agora bajusza nő mint a magyar okor
szaiva a szagalunk a földet seperte s ez nem
eleg még egy kicsi fekete kutja bele is harapot a
vegibe s úgy rángata hogy felébredtem belé mert
tecik tudni alom volt s töbet hal Istenek nem

aki nem hiszi járjon utána s Szepi bácsi s az
az undok Pepi vacsoraljon nála.

Közölvén Öcsike nadselü történetét, tíz
könyvet tűzök ki jutalmul azoknak, akik leghe-
lyesebben igazítják helyre ezt a levelet. A pá-
lyaművek beküldésének határideje: június 30.
s az eredményt július hónapban hirdetem ki.

(Kisbaczón)

ELEK NAGYAPÓ.

Az óriáslány játékszere.

— Irta: A. v. CHAMISSO. —

Németből magyarba átfületté: MONOKY SÁNDOR.

A hírneves Rideck vár ott állott hajdanán
— Óriásoktól lakva — Elzász magaslatán.
Hová tűntek lakói, hiába kérdenéd,
Csak a romok suttognak róluk sok szép regét.

Egyszer az óriáslány kisurrant egyedül
És nézte a vidéket, mely alatt elterül:
Játszva leszállt a völgybe a lejtős oldalon,
Kíváncsian kutatva, kik élnek ott vajjon?

Pár gyors lépéssel a nagy erdőt bejárta ott
S Haslach iránt már lakott vidéket láthatott;
Alom gyanánt tűntek föl a szemei előtt
A szép faluk, városok s jól megművelt mezők.

Hogy hirtelen lenézett a lábai elé,
Észrevett egy parasztot, ki földjét művelé;
A csöpp teremtés fürgén mozgott ide-oda,
Ekéje a napfényben tündöklön csilloga.

„Be takaros játékszer! no, ezt haza viszem!”
Letérdel s kötőjét szétteríti hirtelen,
Az embert, lovat, ekét rárakja boldogan,
Összefogja és aztán hirtelen elrohan.

Bohón, gyermekörömmel a várba hogy belép,
Azonnal az apjához siet föl s szól ekép:
„Apám, nézd e játékszert, valami csodaszép,
A várunk kedvesebbét nem látott soha még!”

Szeretón nézett föl rá az öreg, mialatt
Fölhajtá a hüs nedvvel telített poharat,
De amint a kötőre tévedt tekintete,
Észrevette, hogy élőlényekkel van tele.

„Mutasd meg!” — szólt az apa s a lány szót fogadott
Féltőn kirakva embert, ekét és fogatot
S midőn az asztalon mind szépen elhelyezé,
Ugy tapsolt és kacagott, a ház csengett belé.

Komollyá lett az öreg egyszerre s ősz fejét
Csóválva mondta: „Lányom biz' ezt rosszul tevéd!
A paraszt nem játékszer, hogy is gondolsz ilyet?
Ahonnan hoztad, oda tüstént visszavigyed!”

Egy szót se' halljak, hanem min' mondtam úgy tegyed,
Hisz' ha paraszt nem volna, nem ennél kenyeret!
Az óriások főrzse is pór-magból ered,
Isten ments', hogy még egyszer ilyenre add fejed!”

A hírneves Rideck vár ott állott hajdanán
— Óriásoktól lakva Elzász magaslatán.
Hová tűntek lakói, hiába' kérdenéd,
Csak a romok suttognak róluk sok szép regét.

Mivel töltöm a napot?

— Befejező közlemény. —

Kedves Elek Nagypapó!

Bendre Róza néni felhívására én is elmondom, hogy mivel töltöm a napot.

Reggel fél 7-kor felkelek, megmosdom, felöltözöm, megreggelizem és átnézem a leckéket. Azután elköszönök kedves szüleimtől és megyek az iskolába, ahol 4 órát maradok. Fél 1-kor elindulok az iskolából haza, ahol megebédelek. Ebéd után kicsit pihenek, azután a tanuláshoz fogok. Alkonykor édes anyámmal sétálni szoktam, mely sétából visszajöve megvacsorázom és lefekszem. Az ágyban olvasok egy ideig. Most Sebők Zsigmondnak „A milliomos fia” című művét olvasom. Amikor későre jár az idő imádkozom és elalszom, hogy másnap ismét felkeljek. Így folyik ez a hét minden munkanapján. Mindeniket elsősorban a munkának szentelem és gyűjtöm a tudást, miként a méhecske a mézet. A méhecske előrelátásból, hogy bősége legyen télen is, én meg, hogy ember legyek a talpamon, ha nagy lesznek.

(Karánsebes, 1925. márc. 22.)

Kezét csókolja:

ZÁPORY LÁSZLÓ, főgimn. I. A tan.

Édes Nagypapó!

Én is leírom, hogy mivel töltöm a napot. Reggel 7-kor felkelek, felöltözöm és elmegyek az iskolába. Én a magyar polgári I. osztályába járok. 12-kor haza jövök. Szombaton hálaadó ünnepélyre megyünk fél 1-ig a Bethlen Kolégium dísztermébe, ami rendszeren egy félóráig szokott tartani. Amikor haza jövök, ebédig játszom egy kicsit a papír babával, amit a mostani divat szerint átöltöztetek. Ebéd után megcsinálom a román leckémet, ami egy kicsit nehéz. Ekkor már 5 óra, elmegyek az iskolába, fél 5-kor haza jövök. Megcsinálom a másnapi leckémet. Azután ping-pangozom, ami nálunk a legújabb játék. Mások asztali tennisznek nevezik. Uzsonna idejéig el ping-pangozom és akkor uzsonnázom. Megint játszom. Némely délután eljönnek a barátom és akkor nagyon jól felik az idő, 9-kor vacsorázunk, fél 10-kor lefekszem. Így töltöm a napot.

(Nagyenyed, 1925. III. 7.)

Kezét csókolja szerető unokája:
ASZTALOS JUDIT.

Kedves Nagypapó!

Szeretettel írom le Nagypapónak e pár sorban, hogy mivel töltöm el a napot.

Én minden reggel hét órákor vagy negyed nyolckor kelek. Háromnegyed nyolckor megreggelizem és testvéremmel elindulok az iskolába. Onnan 11-kor vagy fél 12-kor jövünk haza. Mire haza érkezek, már kész van az ebéd, 12-kor pontosan ebédelünk. Ebéd után zongora leckémet gyakorol-

lom, és ha van iskolai leckém, akkor tanulni kezdek. Kézimunkával is nagy szeretettel foglalkozom. Aztán elérkezik az idő, amikor iskolába kell menni, akkor felöltözködöm és elmegyek az iskolába. Éppen most husvétkor fog szerepelni a testvérem és én is gyakran megyek vele próbára, mert ők késő este jönnek haza. Azután újból a leckém tanuláshoz fogok, mert kedves kötelességemnek látom, hogy készületlenül ne menjek iskolába. Majd apuka haza jön a kávéházból és akkor vacsorázunk. Vacsora után még gyakorolok és sokszor kézimunkálok, és nagyon szeretek zongorázni. Már kezdem látni, hogy milyen szép a zene. Kilenc órákor fekszünk le testvéremmel, hála imádt mondunk a jó Istennek kedves szüleinkért, kik annyi sok jóval elhalmoznak.

(Csikszerebda, 1925. márc. 25.)

Kezét csókolja:
SENENSIEB OLGA.

Ujév óta hétről-hétre közöltem a kedves valomásokat, most pedig kihirdetem a pályázat eredményét. A Róza néni által kifizűött díj: a „Cimborra Gazdasszony” nevű unokámat illeti, még pedig nem azért, mert igazi írói tehetségre találtam az ő beszámolójában, hisz az írói tehetség Isten ajándéka, de megilleti azért a nem „mindennapi” munkáért, a mit az elárvelt család körében végez. Az ő beszámolója oly szép, oly tanulságos és olyan szépen van megírva, hogy újra leközlöm, hátha egyik-másik olvasóm figyelmét elkerülte. Mondanom se kell fán, hogy az egész pályázat eredménnyel igen meg vagyok elégedve s bizony még többen érdemeltek volna jutalmat, de hiszem, hogy az összes pályázók jóleső érzéssel veszik tudomásul döntésemet.

Most pedig „Gazdasszonyt”, igazi nevén Székely Erzsébet kolozsvári unokámat felszólítván, hogy közölje velem pontos lakcímét s egyben azt is, hogy újévtől vagy áprilistől kezdődően kívánja-e a Cimborra évfolyamát. Leközlöm az ő beszámolóját.

Ime:

Mielőtt éppen megkezdtem volna Róza néni felhívására a beszélgetést én is, kezembe került egy régebbi ujság, melyben a rádióról van szó és amelyről, azt hiszem, mindenik Cimborra testvérem hallott már valamit. Így hát pár pillanattal később kezdem meg a beszélgetést, mert ebben az ujságban igen érdekesen van leírva e nagy jelentőségű esemény. Különösen szó van arról, hogy milyen boldogok a németországi gyermekek: ők már élvezhetik a rádió minden gyönyörűségeit, készítenek maguknak egy kis dobozt, megszerzik a készüléket, azt elhelyezik ebben a kis dobozban, aztán hallgathatnak sok olyan dolgot, amiben nekünk erdélyi gyermekeknek nem lehet részünk. A cikk írója mély sajnálkozását fejezi ki ezért.

Most szeretném megmondani ennek az írónak, hogy ne sajnálkozzon rajtunk, mert mi sokkal boldogabbak vagyunk a németországi gyermekekénél. Nekünk is van ilyen felvevő készülékünk, melyet a mi édes Nagypónk tart kezében, ezer meg ezer érzéshullám árad onnan szét, átszűrődve előbb a Nagypó szerető szívére, mely aztán betölti a mi szívünket is és úgy érezzük, hogy sehol a világon nem tudnak a gyermekek úgy szeretni, mint az erdélyi gyermekek, Nagypó unokái!

Ez a felvevő készülék megtanít minket együtt érezni, együtt örülni s ha kell, együtt szenvedni és így könnyebben viseljük a ma reánk nehezülő gondokat, úgy az iskolában, mint otthonunkban. Ezen a készüléken át kaptuk meg a felhívást a beszélgetésre és ezen át kezdem a beszélgetést én is. Több ezer Cimbora testvérem, hallgassatok meg figyelemmel.

Először is bemutatkozok: 5-ik gimnazista „nagy leány” lennék, ha apukám betegsége miatt nem kellene anyukámnak megkeresnie a mindennapi kenyeret öt tagu családjának. Iskolába járhatnék, ha nem volna szükséges a háznál egy gazdasszony. Így magántanuló vagyok és a nagy nyilvánosság előtt, mint gazdasszony szerepelek. — ez alatt a név alatt is beszélgetek, de előbb megkérlek valamire benneteket, Cimbora testvéreim! Fogjuk meg egymás kezét szorosán, szeretettel — így ni — most már egy egész kört alkotunk, képzeljük azt, hogy mindenikünk egy-egy láncszem és ez a lánc elszakíthatatlan, mert a szeretet fűzi össze. Benn a körben nézzük meg, hogy kik maradtak? Ott látjuk a mi édes Nagypónkat, Róza nénit, kedves költőinket, mesemondóinkat és azt is látjuk, hogy mind, mind igen nagy szeretettel néznek reánk, a mi szívünkől áradó hála, a mi szemünkől rájuk sugárzó vidám nézés soha el nem lankadó kedvvel fölfi el őket.

Most megnézem, kinek kezét fogom én? Egyik kezemben tartom a „Munkás” kezét, a másikban egy kis gyerek kezét és — most elengedjem azokat, mert én már nem vagyok gyermek és lenézem a Munkást, mert gimnazista volnék? Elengedjem, hogy kiessen egy szem az összetartó láncból és aztán széthulljon lassanként az egész? Örökre elveszítsem a gyermekkor édes örömeit? Nem! Jó erősen, meleg testvéri szeretettel fogom meg a Munkás kezét, becézó szeretettel a gyermekét, hogy méltó unokája lehessen Nagypónak és Róza néni érdemesnek tartson arra, hogy mindenkor beszélgessen velünk.

Most már elmondom, mit csinállok én egész nap, lehet, a fiukat nem fogja annyira érdekelni mondanivalóm, mint a lányokat — de érféltelen

nekik sem lesz, mert megtanulják becsülni azt a munkát, mely alig vehető észre és mégis nagyon fontos!

Reggel korán, gyorsan felkelek, — elkészülök, aztán első utam a baromfi udvarba vezet. Enni adok az én kis tarka köntösű jércikéimnek és tyukocskáimnak, kikkel foglalkozni nagy gyönyörűségem van.

Mialatt őket ellátom, fölkelnek anyukám, testvéreim, s már sietek is elkészíteni a reggelit. Kissé nehéz dolog, mert egyik forrón és édesen szereti a kávéf, míg a másik épp ellenkezőleg, de jó kedvvel minden izlést elfaldok. Reggelizés után kijár részemre egy pár forró csók és máris repülnek az én szeretteim, — anyukám kinyitja a kis trafikot, melyet mint hadiözvegy kapott meg. Testvéreim iskolába mennek jókedvvel, vidáman. Egyedül maradok, sok dolgom van, rendbeszedni a házat, hogy példás rend legyen, aztán az ebéd elkészítéséhez fogok, ma anyukámnak csinálom kedvenc ételét, holnap öcsémnek, azután hugaimnak, a hét minden napjára jut egy. Délben éhesen jönnek haza s hogy jóllaknak, ezért a gazdasszonyt dicsérik, ilyenkor nagyon-nagyon boldog vagyok. Ebéd után rendbehozom a konyhát, aztán foltozgatok, stoppolgatok. Mindezek elvégzése után tanulok, hogy ne maradjak el tanulmányaimtól. Estére hazakerülnek ismét anyukám, testvéreim. Vacsorázás után felolvasok a Cimbora-ból és annyi mindent tudok meg rólatok, édes Cimbora testvéreim!

Aki beteg, azt képzeletben megcirógatom, — hűvös kéz jól esik a lázas homloknak; kinek anyukája vagy apukája beteg, azzal együtt imádkozok, hogy gyógyuljon meg és megkönnyebbülten sóhajtok fel, amikor megtudom a gyógyulását és olyan jól esik, hogy tele van a szívem sok-sok szeretettel . . .

De most már vége a napnak, — engedjük el egymás kezét és kulcsoljuk imára, szálljon hő fohászuk a jó Istenhez, hogy fartsa meg nekünk még nagyon sokáig Elek nagypót, Róza nénit, kedves költőinket, mesemondóinkat, hogy töltsék be lelkünket, szívünket továbbra is ez Ő szeretetteljes tanításukkal, midáltal jók és nemesek lehessünk. Amen.

(Kolozsvár, 1925. február 1)

GAZDASSZONY.

A „CIMBORA” BUDAPESTI KÉPVISELŐJE
dr. Vajda István
VII. Dohány-utca 12. III. 8.

Köhögésnél,
hurutnál csak a

SIROMALT

használ!

Biztosan használ, ize jó,
Patikában kapható.

Cvikkeres kisasszony.

— Irta: MUZSNAYNÉ CS. GABI. —

Ez az alábbi kis eset igazán megtörtént velem az intézetben, amikor még tíz éves kislány voltam. Otthon is szigorúan neveltek, kézimunkára szoktattak, de az intézetben még nagyobb szigorúságot tanusítottak velünk szemben. Minek tagadnám, irtóztam a varrótűtől, a horgoló tűvel még valahogy megbarátkoztam volna, de az apró, finom varrótű, egyike volt legnagyobb ellenségeimnek. Emlékszem, első polgáriba jártam és turkolnom kellett kicsinyke cakkokat. Sehogy sem ment ez a művelet! És amikor egy vasárnap nagymama kivitt magához ünnepi ebédre, merész ötletem támadt, turkálván a japánszekrényben, melynek legkisebb fiókjában egy csiptetőt találtam. Gyakran figyelmztetett nagymama: — Bármit látsz meg, ne nyulj hozzá! Két kezedet tedd hátra s úgy mindent megcsodálhatsz, de megérintened semmit sem szabad! Nem is nyultam semmihez, csak az aranykeretes csiptetőhöz, ezt el is csentem és ügyesen a matróz bluzom buggyába dugtam.

Alig vártam, hogy visszamehessek este az intézetbe. Nagymama kenetteljes bucsut vett tőlem, — a lelkemre kötötte, hogy jó legyek — azután habos indiánereket csomagoltatott be és a leány elkisért.

A Simor János-utcán már nagyon türelmetlen voltam. Hogyisne! Hiszen meg is kellett próbálnom, megáll-e az orromon a csiptető? Felnőtt ember orrához volt szabva és az én orrom bizony kicsike volt, magam is az lévően egészen, mert a legkisebb bennlakó én voltam. El is kereszteltek „egérkének.” Az árvaház sarkán már nem tűrtözhettem magam, elvettem a csomagot és hazaküldtem a leányt.

— Hisz odatalálok, — nyugtattam meg és elváltunk.

De most aztán elé a csiptetővel. Gyorsan feltettem az orromra, hát bizony csak úgy állt az meg ott, hogy a fejemet az ég felé fordítottam, mint egy feleletet váró szigorú professzor. Most, hogy visszagondolok, nagyon kómikus figura lehettem, de akkor imponáltam szörnyű mód magamnak.

Becsöngettem a zárdába. Mater Judith nyit ajtót, csodálkozva csapja össze kezét.

— Áh! Mi történt veled, Gabriella? Hm... hm... Talán bizony doktornál voltunk?

Sietve feleltem, hogy igen és kezet csókoltam a csöpp apácának, azután felszaladtam az emeletre a nappaliba, hogy mennél hamarabb láthassam a hatást, amit kelteni fogok.

Hát volt is hatás. Mater Bonaventura szinte tisztelettel fogadott, no és a gyerekek ezer kérdéssel ostromoltak.

Benne voltam a hazugságban, hát folytatom kellett Hány János módjára.

— No igen! Rövidlátó vagyok, fel vagyok

mentve a kézimunka alól. Hála Istennek nem kell Soror Aurélia szekaturáit tünnöm.

A csiptető miatt még enni sem tudtam, mert folyton lecsuszott az orromról, mihelyt a fejem lehajtottam a tányér fölé. Ugy segitettem magamon, hogy egyik kezemmel fogtam a csiptetőt, a másikkal ettem.

— De édes fiam, miért nem kaptál szemüveget, az mégis csak jobb! — kérdezte Mater Bonaventura, aki a nevelőnőnk volt — és hol van a felmentő bizonyítvány, amit a doktor kiállított?

— Majd a nagymama elhozza, — feleltem merészen.

Bezzeg, jó dolgom volt a kézimunkaórák alatt! Míg a többiek görnyedtek munkájuk fölött, én vagy leckémet ismételtettem a következő órára, vagy — ami még kellemesebb volt — lustálkodtam.

Hej! de nem tartott a boldogság örökké! a turpiság kisült.

Édesanyám öccse, Dezső bácsi, nagymamától levélben kérte a csiptetőt. Az övé eltörött és ezt nem igen használta eddig, de most szükség volt rá.

Nagymama tűvé tette az egész házat: a csiptető nem került elő. Egyszer csak eszébe jutott, hogy én vasárnap nála voltam... hátha? ... hátha? ...

És felöltözködve egyenesen a zárdába rohant. Oh, én szent ártatlanság! Ezalatt mit sem sejtve rontottam a szememet a cvikkerrel és tanultam. Talán ép a történelem nagy nőalakjairól.

Kivülről, a folyosóról beszélgetés zaja hatolt be hozzánk, mind közelebb, nappalink ajtaja kitarult és nagymamát látom bevonulni csipkemantilljával a fejedelemasszonnyal együtt.

Egyenesen felém tartott.

— Gyere csak, te jó madár! Hát ilyeneket csinálsz? Szégyeld magad! És elkezdte mesélni a japánszekrényke titkait, az aranykeretes csiptető eltűnését.

— Te cvikkeres kisasszony! Mondta fölhaborodva, amikor Mater Bonaventura viszont leadta manőverezésemet a csiptetővel. Erre kaptam két remekül csattanó pofont a nagymamától.

— Nem is jössz te egyhamar hozzám májgombócós levesre meg rántott csirkére. És én még egy tálca indiánert csomagoltattam be a kisasszonynak. No rézze meg az ember, milyen ravasz kis perszóna ez!

Volt is kacagás. Csak úgy rengett az egész terem a nevetéstől. Szerettem volna s föld alá sülyedni! Oh, hogy kacagtak a lányok, már csak azért is, hogy nevelőnőknek hizelegjenek.

— Cvikkeres kisasszony! Cvikkeres kisasszony, — sugták, kiabálták ráncigálva a blu-

zomat, a hajfonatomat. S ez nem elég, szigorú büntetést kaptam. Többet kellett kézimunkálnom, mint a társnőimnek. Amíg a szünórák alatt hancuroztak, játszottak, nekem hurkolnom kellett, himeznem kellett, pótolnom azt kétszeresen, amit elmulasztottam. Tésztát nem kaptam egy tejes hélig az ebédnél, a nagymama egy hónapig felém se nézett. De legjobban az fájt, hogy

rajtam maradt a cvikkeres kisasszony elnevezés. Nagyon szorgalmasnak kellett lennem azon-
tul, hogy ez a gunynév lekopjon rólam. De le is kopott nemsokára és azt is megérttem, hogy a legszebb kézimunkáim később az enyéme-
k voltak!

Székelyudvarhely)

Tamás érdeklődik.

(Beszélgetés Tut-anck-amon egyiptomi király sírjának felfedezéséről.)

Apa: A multkor elmondottam neked, hogy az egyiptomi királyok évszázadokon keresztül egy szép völgyben temették el magukat. A föld alatt folyósóból, 2—3 szobából álló lakást készítették holttestük számára. Sírablók azonban feltörték a sírokat és egyetlen egyiptomi királysír sem maradt ránk érintetlen állapotban.

Tamás: Ott hagyta el, hogy Carter, a királysírok völgyében rábukkant a mélységbe vezető lépcsőkre. Képzem, mennyire izgatott volt és mennyire siettette a munkásokat. Magam is ásót fogtam volna a kezembe, hogy a lehető leghamarább meg tudjam a titkot.

Apa: Egyik lépcsőnk a másik után bukkant elő, de az izgalom csak fokozódott. Nem szabad tulságos reményeket táplálni. Egyszer már megjárták a kutatók. A lépcsőfokokról azt hitték, hogy királysírhoz vezetnek őket és egyszerre csak sziklafalra bukkantak. — Egy megkezdett, de be nem fejezett királysír volt előttük. Carter most is attól félt, hogy a lépcső alján áthatolhatatlan szikla várja. — De most szerencsénk volt a kutatóknak. Kötőm várta most is őket, de elmozdítható. Szélein agyagrétegek, melyeken világosan felismerhető volt kétféle pecsét. Az egyik pecséten kilenc megkötözött fogoly volt látható, fölöttük egy sakál ült. A másik pecséten Tut-anck-amon fáraó nevét lehetett olvasni.

Tamás: Miért volt kétféle pecsét? Talán Tut-anck-amon király két pecsétet használt?

Apa: Gondoltam, hogy nyugtalanítani fog a kétféle pecsét. Engem is nyugtalanított volna. Az egyik régen ismert pecsét volt a hét megkötözött fogoly a pihenő sakállal már sokátsátnál előkerült, Théba város temetőjének pecsétje ez.

Tamás: Most már értem. A sírt lepecsételték a királyi pecséttel és a szomszéd város pecsétjével is. Azt hitték, hogy a sírablók kevésbé mernek hozzányulni.

Apa: Carter is szerette volna így magyarázni a dolgot, de nem lehetett. A sírt csak királyi pecséttel zárták le, de ez a pecsét nem bizonyult elég erősnek a sírablók kapzsisága ellen, áttörték a bejáratot, gyorsan összeszedtek minden összeszedhetőt és menekültek. A rablást vagy azonnal észrevették, vagy hama-

rosan a rablók támadása után újra lepecsételték a feltört részt a temető pecsétjével, a másik oldalán pedig épen maradt a királyi pecsét.

Tamás: Hát ebben a sírban sem találtak semmit? Én már azt hittem, hogy érintetlen volt.

Apa: Ugy látom, hogy mégis a kincsek nyugtalanítanak. Megvigasztalhatlak. Nagyon sok mindent találtak a sírban, mert a rablókat vagy megzavarták munkájuk közben, vagy mingyárt a sírbontás után észrevették a sírfeltörését. Már a pecsétből is gondolhattak volna, hogy nem üres a sír. Üres sírba nem érdemes pecsétet ütni. Az volt a szerencse, hogy később nem bukkantak rá. Nem is lett volna könnyű másodszer bemenni, mert a sírtermekhez vezető folyósót mindenféle anyaggal eltorlaszolták. Napok munkájába került volna, míg a rablók keresztül ásták volna a folyósón felhalmozott törmeléket. A 3500 évvel ezelőtt odanyomott temetői pecsét érintetlen volt 1922-ig.

Persze, te kíváncsi vagy, honnan tudjuk, azt ma, hogy a rablókat megzavarták, vagy hogy hamarosan észrevették a sír feltörését. Ha ott lettél volna, neked sem kellene magyarázni a dolgot. Most csak egyet említek, amiből te is úgy következtettél volna. Egy kis kendőfelébe becsavarva az egyik sírteremben gyűrűket találtak. A rabló már összeszedte, bekötötte és vinni akarta. Kétségtelenül elejtette. Elejtette talán azért, mert hirtelen menekülnie kellett. Elejthette véletlenül is. Az azonban bizonyos, hogy az értékes gyűrűkért visszament volna, ha meglehetett volna. A sírt tehát sokáig nem állhatott nyitva. De ezt a továbbiakból belátod. Most inkább arra vagy kíváncsi, mi volt az elzáró ajtó mögött.

Tamás: Azt már mondtad, hogy hosszú folyosó és folyosó telve volt törmelékkel. Én inkább arra vagyok kíváncsi, mi volt a szobákban.

Apa: Türelmetlen vagy Carter munkásai két teljes napot azzal töltöttek el, hogy a folyosóból hordták ki a törmeléket. A munkát nem lehetett tulságosan siettetni, mert a folyosó törmelékeiből is sok értékes és fontos dolog került elő. Amikor a folyosót megtisztították, végén egy befalazott ajtóféle állotta

utjukat. Már látom, hogy nekimentél volna az ajtónak és iparkodtál volna mennél hamarabb bejutni. Sajnos, ezt könnyen megtehetted volna, az ajtón alul nagy kerek lyuk volt, körülbelül 3500 évvel ezelőtt vágta egy gonosz rabló, hogy a király kincseihez hozzájusson.

Most érkezett el a legizgalmasabb pillanat; Carter égő gyertyával átmászott a rabló által tört lyukon, hogy megnézzé, mi van az ajtó mögött. A többiek feszülten figyeltek. De nem bírták sokáig a várakozást. Carnernon, aki megindította az ásátásokat, izgatottan kérdezte, mi van odabenn. Carter visszakiállt: »Csodás dolgokat látok!«. Ez volt az előcsarnok. Az előcsarnok hatalmas földalatti terem volt, annyira zsufolva, hogy veszedelmes volt a mozgás. Leüthetett, eltörhetett, eltaposhatott az ember a megbecsülhetetlen értékekből valamit. Zsufolva voltak a kincsek az előcsarnokban és a mellette álló oldalkamarában. Csak most nyertünk igazán betekintést, mi mindent vittek magukkal az egyiptomi királyok sirjukba.

Mindazt eltemették velük, amit életükben megszoktak és szerettek. Az előcsarnokban előbb a nagy tárgyak vonták magukra a figyelmet. Ott állottak a király diszhintói, de szétzedve, másképp a levezető folyosón nem tudták volna bevinni. Ott állottak az ágyak. Ott volt a trónszék. Minden kirakva arannyal, drágakövekkel, elefántcsonttal. Értékes és művészi munkák, melyekről még valaha könyvtárakat fognak írni. Szerzte a teremben gyönyörű ládikák, apró szekrények állottak. A ládikák és szekrények telve a király holmijával. Diszruhái, ékszerei, gyönggyel díszített papucsai, páncélja, királyi pálcái és botjai nagy rendetlenségben. A rendetlenséget a rablók okozták, kik össze-vissza hánytak mindent, hogy a könnyen elvihető aranyat és drágaköveket megszerezzék. A rablók után ott járhattak a vizsgáló-bizottság emberei, de ők csak tetézték a rendetlenséget. A feltört ládába és szekrényekbe belezsufolták a szerteszét heverő holmikát. Igen nagy munkát adtak a felfedezőknak, mert némelyik tárgy egymáshoz tartozó részeit 2—3 ládában található meg. A ládák kiürítésénél nagyon vigyázni kellett, a kelmék a legcsekélyebb érintésre eltöredeztek, összemomlottak, a valaha egymáshoz fűzött gyöngyök és drágakövek szétgurultak.

Mielőtt valamihez hozzányúltak volna, lefotografálták, hogy a kép után vissza lehessen állítani. Nem tudom én neked elbeszélni azt a pazar kincstömeget, amit abban a két teremben találtak. Nem hiányzott ott semmi. Ha a halott fáraónak eszébe jutott volna, hogy feltámadjon, minden kedvelt holmiját megtalálta volna. A nyugvószékek alatt gyönyörű székek egész sora állott. Egy kicsiny szék is volt köztük, úgy látszik a halott király gyermekkori széke. Diszes háziköntöse jó állapotban maradt, a háziköntösön ezrekre menő aranypénz és gyöngy van

rávarrva. Megtalálták a királyné fehér strucc toll legyezőjét, keztyűjét. Sőt egy virágbokkrétát is találtak, valószínűleg a királyné hozta férje temetésére. Két életnagyságu ébenfaszobra is ott állott, a királynak karján aranykarperec.

Tamás: Egészen megzavartál ezzel a sok kincssel. Azt hiszem, a rablók is megzavarodtak, amikor behatoltak. Azt sem tudták, mit vigyenek el. Talán nam is vittek el semmit.

Apa: Volt ott vinnivaló. Látható a rablók munkája. Egyik kinyitható szekrényben például kis talapzat áll. A talapzaton egy szinaranyból készült saru. Nem tartod-e valószínűnek, hogy a talapzaton valaha kis aranyszobor állott, a rabló leragadta és az egyik saruját otthagya, vagy ijedtében, vagy mert sietett. A szekrényeken, a diszhintón karcolások, vakarások láthatók; az aranylemezeket szaggathatták le, a drága követ tördelhették. Persze, a gyenge világítás mellett nem tudhatták jól tájékozni magukat. Ők kis mécsessel világítottak, Carter villamos világítást vezetett be a sirba.

Tamás: Még a Fáraó holttestéről nem is beszéltél. Csodálkozom, hogy ebbe a zsúfolt terembe helyezték a király koporsóját.

Apa: Mikor Carter és társai a megdöbbenéstől magukhoz tértek, mindjárt észrevették, hogy a teremben nincs és nem is lehet mumia. Egyesek azt gondolták, hogy nem is sirban járnak, hanem egy földalatti kincses kamrát fedeztek fel. Gondosan körültekintettek, megvizsgálták a falakat és ekkor észrevették, hogy a két királysobor között még egy helyiség van, mely el van falazva. Ha kíváncsi vagy, mi volt az elfalazott helyiségben, egy más alkalommal kérdezd meg.

(Budapest.)

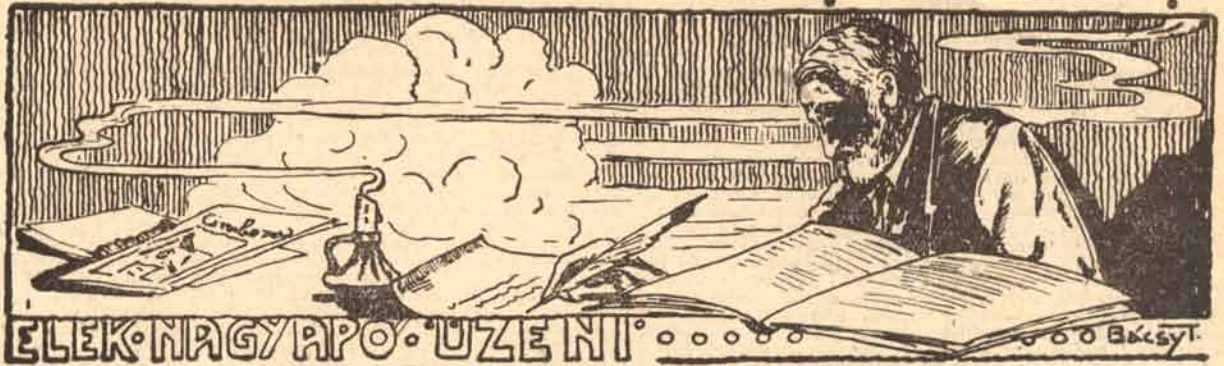
FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!
A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!
A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Pótlórejtvény.

— Beküldte: FÖLDES IMRE. —

- orgalom
- se
- ándor
- avely
- mre
- anyi
- anuló
- áros
- lom
- éma

ELEK NAGYAPO UZENI

Láng Endre, Szilágyosmtyó. Nagy örömmel töltött el téged, hogy a „Csodálós sárkányhoz” illusztráció is jött, még nagyobb lesz az örömed, ha látni fogod, hogy ezután több és több szöveg illusztráció lesz a Cimborában. — *Dániel Béuska, Balázsfalva.* Már három éve olvasod a Cimborát, kezdetben irogattál is levelet, de félbe hagytad a levelezést. Ezt bizony, nem tetted helyesen, mert ha állandóan ír ad volna a levelet nagyapónak, azóta bizonyosan fokéletebb volna az írásod mindenféle tekintetben. Igéred, hogy pótolod a mulasztást, én hiszek is a te ígéretedben. A kocka számrejtvényed sorra kerül. — *Beckovits Ernő, Vulkán.* A ritkán írás! nem lehet menteni azzal, hogy román iskolába jársz, mert sok ezer unokám jár román iskolába, s azért mégis sűrűn írnak nagyapónak. A magyarázat igen egyszerű. Helyesen kell beosztani az időt s akkor jut belőle levélíráásra is, már pedig gyakran írtam neked, hogy a levélírás fontos kiegészítője az iskolai tanulónak. *Asztalos Judit, Nagypenyed.* A mindennapi beszámolódat megkaptam, jól fog. — *Bárdos József, Oravicza.* Azért nem keseredj el, mert neked még nem sikerült előfizetést szerezned. A fő, hogy fiztá legyen a lelkiismereted, vagyis minden föléd telhető elkövetéssel a szép ügy érdekében. — *Könyöki Erika, Temesvár.* Jól értetted: az összes március havi megjelteseknek beküldési határideje április. A kiadóbácsi a nevedet helyre igazította. — *Masnyik Gyula, Gyergyószentmiklós.* Éppenséggel nem haragszom azért, hogy nem szereztél előfizetést, azt azonban köve hiszem, hogy Gyergyószentmiklóson nem kedvelik a Cimborát, mert ennek ellenkezőjéről tanuskodik az ottani olvasók nagy száma. Pótlórejtvényed sorra kerül. — *Risovszky Ilka, Marosvásárhely.* Számon tartom az ígéretedet, hogy ezután gyakrabban írsz nekem. Ha a neved nem volt ott megjelölt névsorában, ez azt jelenti, hogy lekésztél a megjelítés beküldésével. Leveledet továbbítottam a kiadóhivatalnak, az majd értesít, hogy pótolhatja-e a régi számokat. — *Goldberger Klári, Margitta.* Már csaknem egy éve, hogy jár a Cimbo a neked s alig várod, hogy megérkezzék s mégis csak most írsz először. Nem baj, jobb későn, mint soha. Az írásod, ugyan nem mondható csunyanak, de természetesen ráfér a javulás s én hiszem, hogy meg is fog javulni, csak írdál mennél többször nagyapónak. Emellett luthat még időd arra is, hogy öcsédet megtanítsd írni és olvasni magyarul. — *Szilágyi Károly, Szinérváralja.* Tulságos csak verset írsz. Tanácsolom, hogy előbb tanulj meg a verselés szabályait s általában tanulmányozd a jelesebb költőket, aztán várd meg míg valóságga megszall az ihlet s úgy írdál verset. Dsida Jenő ez idő szerint nyolcadik gimnazista. Számáron la-ik. A pontos címét nem írom meg, mert ő m st érettségire készül s aligha van ideje a levelezésre. A természetes, hogy ő is szárnypótlóval kezdte, de ő kivételes tehetség s valószínűleg hamar túl volt a szárnypótlólagoson. *Kun Jancsi, Abbazia.* Jól értett látnom képeslevezés-lapodból, hogy Abbazsiából is gondolsz nagyapóra s ott is türelmenül várod a Cimborát. Remélem, friss jó egészségben térsz vissza. *Darvas Ára, Máramarosziget.* Leveledet továbbítottam a kiadóbácsinak, ő fog válaszolni a kérdéseidre. — *Kovács Tolánka, Hegyköznylak.* Bizony, más a városi és más a falusi élet. Képelem, milyen sok új dolgot láttál falun, amiről sejtélmed sem volt Nagyváradon. Hiszem, hogy megszereted a falusi életet, már csak hálából is, mert édesanyádnak a falusi levegő és cend visszaadta az egészségét. — *Benedek Sándor, Kistorony.* Mondanom sem kell, hogy szeretettel látlak unokáim seregében téged, Józsi és Dezső testvéredet is. Jól esik olvasnom, hogy jó tanácsaimat megfogadjátok s nagy ritkán, játék közben leedkeztek meg arról, ami megbocsájtatható. Szeretettel várom további leveleket. — *Boross Izabella, Nagyszében.* Le sem írhatod, hogy nagyapó mindig nagyon örömet szerzett neked a válaszával. Ha gyakran írsz, gyakran lesz részed ebben a nagy örömben. A kis rajzról és a két kis legendáról szívesen mondom majd véleményit, küld csak be bátran. — *Boross Gyula, Nagyszében.* Helyesen teszed, hogy te is megkezdted a levelezést, csak folytasd szorgalmasan, majd meglátod, mint megjavu és szépül az írásod. — *Péter Margit, Sepsiszentgyörgy.* Dicséretrede válik, ha az iskolai tanuláson kívül jársz zongora órára, fanitasz egy második osztályos poigáristát franciára, mégis jó a bizonyítványod. Annak előre örvendek, hogy a nyáron eljősz Nagybaconba s onnan, természetesen, Kisbaconba. Valószínű, hogy azelőtt is találik zunk Sepsiszentgyörgyön s már ott megköt-hetjük a barátságot. — *Noé Margit, Dés.* Intézkedem, hogy az újságot ezután Bethlen Gábor ut 14 szám alá küldjék s egyben ha van felesleges példány, pótolják a 3-ik évfolyam 4, 5, 15, 33 számát. — *Schwartz testvérek, Petroszény.* Örven tek a bemutatkozásnak, s bár magam sem találom az írásokat elsőrendűnek, bízom abban, hogy valóságos szépírás lesz a ti írásotokból

csak mindig gondosan és lassan írjatok. Szó s nes arról, hogy uniatna a levelek, ellenkezően, azt szeretem, ha minél részletesebben ír ak az én unokáim, mert nem győzőm eléggé hangsúlyozni, hogy a levélírás igen fontos kiegészítője az iskolai tanulásnak. — *Sámon Ákos és Erika, Örvendek* a bemutatkozásnak, de pótolnotok kell a bemutatkozást, mert megjeltekettek arról, hogy hol kell a leveleket. Remélem a következő alkalommal Ákos is ír, aki most befegyesség miatt nem írhatott. Minden esetre kívánatos, hogy minél gyakrabban írjatok. — *Sánta Lina, Dálnok.* Megkaptam a megjeltesed, de máskor egyenesen Kisbaconba küldjed, nehoq lekésztél. — *chwimer Margit, Dés.* Nem tudod, miért lett hűtlen hozzád nagyapó, minthogy hetek óta nem kaptál Cimborát. Nagyapónak az újságyszerkesztés a dolga, az újságkülöcs pedig a kiadó munkakörébe tartozik. Szóval, én nem lettem hűtlen hozzád. Nem lett hűtlen hozzád a kiadóhivatal sem, csak úgy látszik, hogy tévedésből beszűntette az újságot, miután te a fölőlségesen küldött egyik példányt visszajuttattad. Jó lesz, ha a kiadóhivatali közvetlen értesít, hogy melyik számtól kezdődőleg nem kaptad az újságot. — *Förster Katóka, Brassó.* Mióta ezt a levelet írtad s mire ezt a választ megkapod, bizonyan egészen hitavasodott s egészedem is teljesen helyre állott. Leveled már lthon talált. Intézkedem, hogy a beszámolóval nyert könyvedet elküldj h. — *Eröss Alfréd, Temesvár.* Oszinte részvétellel olvasom leveledből, hogy anyai nagyanyád után elvesztetted apai nagyanyádat is. Meghatóan olvastam es alkalommal írt szomorú versedet, melyet amiaff nem közlök, mert tulságosan sötét hangjánál fogva nem való a gyermekiek léleknek. Másik versednek, amelyhez ügyes kis kepet rajzoltál, az utolsó strofája homályos, emiaff nem közölhető. — *Treitel Imre, Gyulafehérvár.* Majd elkövetkezik annak is az ideje, hogy Gyulafehérvárra menjek, ha lesz ottan olyan ünnepe, ameyre meghívna, s természetesen, ha ugyanakkor egészségégi állapom megengedi az utazást. Akkor, remélem, találkoznak. Örvendek, hogy Bandi öcsédnek is tetszik a Cimborá, bár még nem tudja elolvasni. — *Schiller József, Kovászna.* Igazán súlyos okaid voltak arra, hogy oly hosszú ideig nem írtál nagyapónak. Édesanyád lufszban volt és te, amikor az iskolából hazamentél, rendszerint mellette voltál és felolvasdál a Cimborából. Amikor édesanyád meggyógyult te lettél beteg, de már hála Istennek mind a ketten jobban vagytok. Ha rövid időn belül két könyvet nyertél rejtvény megjelteséssel, ez a ritka szerencse megilletti téged s némileg kárpótolt édesanyád és a magad beteg-égéért. — *Domonits Mimi, Saroltavár.* Nyugtalanul várod a Cimborát, én pedig, ha nem is nyugtalanul, várom a következő leveledet, amelyben megírod, hogy melyik megyében van Saroltavár. — *Bischof Géza, Temesvár.* Úgy látszik, szépen haladtál a román nyelvben: eről tanuskodnak versfordításaid. Az egyik fordításodat, Stefan C. Iosif „Hazafért fecskéje” c. versének fordítását buzdításul közlöm is. Az eredeti versed is figyelemre méltó, különösen sikerült annak utolsó strofa a Rejtvényeidből válogatok. — *Oláh Imre, Oravicza.* Számrejtvényed sorra kerül. — *Farkas Annuska, Marosvásárhely.* Hogy mikor jár le az előfizetésed, azt én nem tudom, arról majd a kiadóbácsi értesít, mert az az ő dolga. Az írásodon valóban látszik, hogy írás közben nem érezted jól magadat, de remélem, a következő leveleden nem fog látszani. Pótlórejtvényeid jók, a találós kérdések régi jó ismerős. — *Uj, Komjátszeghy Lajos, Kolozsvár.* Rejtvényeidből válogatok, mert azt nem ígérhetem, hogy valamennyit közlöm, oly sok rejtvény vár közlésre. Az influenza most mindenfelé járványos, de úgy vettem észre, hogy elég könnyű a lefolyása. Remélem, ti is könnyen esetek át rajta. — *Szilágyi Károly, Szinérváralja.* Azt, hogy van-e tehetséged a versírásra, eddigi verseidből nem lehet megállapítani. Ismétellen tanácsolom, hogy olvasd nagy figyelemmel a jelesebb költőket, tanulmányozd őket, s nem volna fölőlséges, ha szerznél egy köllészetant is s ebből megtanulnád a verselés fontosabb szabályait. — *Beretky András, Egrestő.* Örvendek, hogy mind a két a könyvet, a „Hires erdélyi magyarokat” és a „Senki Tamást” nagy élvezettel olvastad. Budapestről már március elején hazajötttem, ott bizony szörnyű nagy a drágaság. A rejtvényeidből válogatok. — *Paraki Ferike, Jóska, Rózsi és Gyurika, Marosvásárhely.* Oszinte részvétellel olvasom a gyászjelentésből, hogy kis öcsédet, Laciát, életének harmadik évében hosszas szenvedés után örökre elszenderült. Szívöl kívánom, hogy enyhüljön fájdalmatok s egyben kérek, tolmácsoljátok részvéteimet kedves szüleiteknek. — *Melchner Lili, Mezőtelegd.* Nem haragszom rád azért, hogy rég nem írtál, mert képelem, hogy sok a tanulólalód, minthogy magántanuló vagy. Tanácsolom, hogy ne írj vörös tintával, mert vörös tinta szemrontó. Már pedig eléggé ron'hatja a szemedet a sok tanulólaló is. A kiadó-

bácsi pótolja a februári utolsó és márciusi számokat. — *Hercz László, Ditró.* Írtam a kiadó bácsinak, hogy pótolja neked az 5. számot! Jöjjél az újság. Nyilvánvaló, hogy a postán hallódott el a újság, mert a kiadóhivatal hétről-hétre pontosan után indítja a Cimborát. — *Gergely Gábor, Bonnya.* Takarékszámból írtál apró betűkkel, hogy a levelezőlapra több rejtvényt megíjtésed eljérjen. Ezt helyesen tetted, de különben is megállapíthatom, hogy tisztán és világosan írsz és így az apró írásod is könnyen olvasható. — *Iván, Szilágycseh.* A posta helyegyzőről olvastam el, hogy Szilágycsehről kell a levelezőlapot, melyben azt írod: nem tudod, hogy mi lehet az oka annak, hogy már két hete egy Cimborád se jött. Még ha teljesen aláírtad volna a nevedet, a kiadó bácsi akkor se pótolná a hiányzó számokat, mert nem írod meg, hogy mely számok hiányzanak. Abból pedig, hogy már két hete, nem kaptál újságot, éppen nem lehet megállapítani, mely számok hiányzanak. — *Sárosy Béla, Madfalva.* Úgyesen írtad meg, mi kényszerítette meg Madfalvát, a kis iskolai szövetkezetet. Legközelebb közlésem is teszem, hogy a többi unokám is példát vegyen a madfalvi unokák díszes munkájáról. A rajzaid b. küldésével most már várj addig, amíg a rajzpályázatot kihirdetem. — *Todor Béla, Székelykeresztúr.* Három ízben is beteg voltál, mint lábadozó beteg írtad ezt a levelet is. Írtad pedig azért, mert kedves közelednek írtad, hogy levelet írj nagyapóknak. Remélem, a következő leveledet teljesen jó egészséggel fogod írni. Ha Székelykeresztúron azért nehéz az előfizetői szervezést, mert aki arrafelé volt, az mind előfizetett, ez minden esetre igen jó jel, viszont én öszintén sajnálom, hogy te nem vehetsz részt a sorsjátékban. — *Kozák Rózsika, Déva.* Sokat kellett tanulnod, azután meg a tisztelendő ur nevenapjára készültetek előadatok egy alkalmi színjátékot is, karácsonykor meg pasztorjátékot adtatok elő, amelyről edesapád jóvételeket csinált, te meg azokat elküldötted nekem. Ezt igen jól tetted, örömet szerzettél vele. Szémalom-rejtvényed sikerült. — *Lázár Hanna, Csikfalva.* Mire ezt az üzenetet olvasod, már rég ott voltam Csikszeredában, sőt ha isten is úgy akarja, voltam nála ok is, láttam a Sárika baránkyádat is. Azt már most is tudomásul veszem, hogy ezután minden héten írsz egy vagy két levelet, mert amint már gyakran üzentem az én unokáimnak, a levélírási különösen fontos kiegészítője az iskolai tanulásnak. — *Lóbl Pista, Torda.* Ugy várod a választ minden nap, és minden éjjel arról álmodol, én pedig, amint láthatod, váaszolok, amint hogy válaszközlök minden levélre. A kiadó bácsi közölte velem, hogy a második és harmadik évfolyam hiányzó száma pótolja. — *Reich Baba.* Örvendek, hogy nagyon szépen találd a Cimborát és ahogy megkapod, azonnal olvasod; annak is, hogy jól vagy és jól vannak a szüleid is. Kívánságod teljesül, ezután is szép Cimborát küldök, de teljesítsd te is a kívánságomat; máskor ne feledkezzél meg arról, hogy hol kell a levél, mert ez a levélírásnak igen fontos kelleke. — *Sámson Akos, Szatmár.* A mulkor évi nővéred mutatkozott nekem be, most, hogy meggyógyultál, te is bemutatkozol, mégpedig gépirásos levelelen. Mondhatom, hogy egyszerűen haladtál a gépirásban, mert teljesen kifogástalanul gépelsz. A rejtvényed majd sorra kerül. — *Páska Judit, Hidalmás.* Azért ugyan nem kell bocsánatot kérned, hogy megint írsz, mert én annak örvendek, ha unokái "mennél többször írnak nekem, s így közelebből megismerkedhetem velők. Bizonyosság rá ez a leveled is, mert ebből megtudtam, hogy éppen úgy tudsz beszélni és írni románul, mint magyarul, megismerkedtem család körülményeiddel is, s lám kitűnt, hogy szegről-vegre rokonok vagyunk. Azt igen helyesen tetted, ha nem ígéréd meg, hogy minden héten írsz, mert ezt az ígéretet nem tudnád beváltani, ellenben ígéréd, hogy minden két héten egyszer írsz s ezt be is váltod. Ugy legyen! — *Braunstein Zsuzsi, Bécs.* Lám, lám, Bécsben is sok a tanuló, amint nem írtál oly sokáig. Azt írod, hogy nagyon nehéz a német nyelv, különösen a helyesírás, mert a magyar íráshoz vagy szokva. Hát ne is szokjál el tőle. Sajnálom, hogy lekéstél a "Mivel töltöm a napot" pályázatról, de látom a pályaművedből, hogy körülbelül a te napirended is az, ami az erdélyi unokáké, azzal a különbséggel, hogyha megtanultad a leckédet, jutalom fejében szabad nemcsak olvasnod és zongoráznod, hanem rádiót is hallgatnod. De még egyéb is kitűnik a te lekéselt pályaművedből, s ezt te is közlöm szívesen: "Idő közben a magyar nyelvet is kell tanulnom, mert anyukám megkívánja, és mert nekem is igen jól esik. Nyolc órákor vacsorázunk, azután le kell jeküdnöm, az ágyban, azután felolvasom a testvéremnek a Cimborát és ez napom legkedvesebb foglalkozása, szívesen olvasom és szívesen gondolok az Erdélyben elföltöt szép napokra". E szép levél után igazán megérdemled, hogy a kiadó bácsi pótolja neked a múlt évi 41, 42, 43, 44, 45, 48, 49 és az ez évi 1 és 6 számokat. — *Földes László, Szatmár.* Ugy látom, szépen haladtál a hededujátékban, ha már te is szerepeltél a növendék hangversenyen. Csak gyakorold magadat szorgalmasan a hededujátékban, természetesen, nem hanyagolva el egyéb tanulni valódat, mert nagy gyönyörűség lesz majd, ha üres óráidban el-el játszogatsz azon a négy kis huron. — *Gödrí Ernő, Kolozsvár.* A mostani bizonyítványod jobb volt, mint a karácsonyi, s szeretem hinni, hogy az évvégi bizonyítványod, még jobb lesz a mostaninál, amely különben igen jó. A "Kis-kunfélegyházi levélhordó" megíjtésű rejtvényed régi kedves ismerős, valamivel újabbat eszel ki. — *István Varga Árpád, Marosújvár.* Jó későn reklámozod meg a nyári vakációról szóló beszámó: lóddal nvert könyvet. Persze, ennek is a sok tanulóival való az oka. Nyilvánvaló, hogy a postán vészett el a könyv, de a kiadó bácsi egyszer még szerencsét próbál és pótolni fogja. — *György Győző, Péva.* Az írásodon valóban látszik, hogy beteg voltál, amikor írtad a levelet. Látszik a rejtvényeken is, mert alig olvasható, oly apró betűkkel írtad azokat. Remélem, következő leveleden nyoma sem lesz a betegségednek. Anyukádnak tolmácsold viszont üdvözléteimet. — *Müller Vilmos,*

Kolozsvár. A kiadó bácsi pótolja a múlt évi 7, 46 és ez évi 12. számot. — *Fülöp Lajos, Berta és Károly, Választ.* Bizony, reg nem írtatok, van annak ezer esztendeje is. Öcsike mostanában egy kicsit befegeskedett, de, ami t láthatjátok, újra termeli a "nadseli" gondolatokat. Most végzi a negyedik elemi osztályt. A kiadó bácsi pótolja a 10 és 11-ik számot, de ezzel szemben elvárom, hogy megint szorgalmasan fogtok írni nekem. — *Schwarcz testvérek.* Tuodom, hogy hol laktok, de nem írom a nevetek után, mert rá akarlak szoktatni, hogy mindig oda írjátok a levél után vagy elé, hogy hol és mikor kell a levelet. A pótlórejtvényetek hibás, mert annak a nagy hazafinak nevében "s" és nem "sz" beül van. A névrejtvényetek jó, de amint már többször üzentem unokáimnak, ríngtetek sok a rejtvény, tehát más fajta rejtvényt eszeljétek ki. — *Schropp Terus és Karcsi, Lupény.* Örömmel látlak unokáim seregében s azt üzenem Terusnak, — mert nyilván ő írta a levelet, — hogy nincs miért bocsánatot kérjen az írásáért, mert én meg vagyok azzal elégedve és biztosíthatom őt, hogy az édes anyjánál senki sem taníthatja meg szebben írni magyarul. — *Bereztély András, Egrestő.* No te jó sok adomát küldtél. Majd válogatok belőlük. — *Csikszeredából* haptam néhány rajzot, ezek közül a "Céll tévesztett partitva" című rajzot sorra kerülnek. Kérem a rajzoló, küldje velem a nevét és pontos címét. *Katz László, Máramarossziget.* Kedvesen lepi meg az emléküld küldött rajzzal, amely, ugy-e, a te arcképedet ábrázolja? Besoroztam emlékem közé a rajzodat, mely valóban sikerült. — *Csárós Pista, Gyulafehérvár.* Ugyanazt eszelekedtem a te rajzaidal is. Csak előre Pislake, úgyesen rajzolj te is. — *Erdely Sári, Cosava, Krassszörény, megye.* Leveledet továbbítottam a kiadó bácsinak. Azt hiszem, a Cimborá könyvosztályában kapható még "Katalin" c. könyvem. Következő leveledben közöld velem Cosava magyar nevét *Kertész Katalin, Szilágycseh.* Mint ahogy Öcsikének van "nadseli" gondolat, van neked is egy nagy kérdés, mégpedig az, menjek egy pár hétre hozzátok. (Mondanom se kell, hogy szívesen elmennék hozzátok, de eltaláltad, Öcsikét csakugyan nem hagyhatom itt majd s a többi unokáimat sem. Sokkal egyszerűbb volna, ha te jönnél nagyapóhoz, mert bizony nagyapóknak már nehéz az utazás. — *Heim Magda Bőrvény.* Meg vagyok elégedve a bizonyítványoddal, ha nyolc leteised és hét egyesed van, Lesz azokból még csupa egyes is! — *Némédy Lonicza, Bratzava.* Ugy olvastad a napiárban, hogy nagyapóknak március 21-én volt a nevenapja, Apai pedig azt mondja, hogy nem volt akkor és én most írtam meg, hogy kinek volt igaz, mert fogadtatok Apival egy doboz csokoládéban. Igaz, hogy én július 17-én tartom a nevem napját, de ha te március 21-én megalátd a napiárban akkor megnyerted a fogadást. A doboz csokoládét édes apád szívesen megveheti már azért is, mert nemhogy rosszul írnál, mintahogy te nagy szerényen gondold, de meglepő szépen. Nem második elemistának, a második gimnazistának is dícséretére volna az írásod. Remélem, ezután gyakran írsz nagyapóknak, egyben közöld Bratzava magyarnevét is.

Kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez.

Máthé Klárka, Beica de Jos. Papp Károly és Simonffy Ferenc részére a Cimborát megindítottuk. — Kun Jancsi, Temesvár. Előfizelési díjad március 31-én lejárt. A 14. számot pótoltuk. — Hirsch Gizella, Babu és Nusi, Petrozsény. A 12. és 14. számot pótoltuk. — Ifj. Dávid Ati, Brád. A Wild Frigyes utján beküldött 90 lelt megkaptuk. Előfizelési díja március 1-től május 31-ig ki van egyenlítve. — Körtvélyesi Ernő, Arad. Előfizelési díja március 31-én lejárt. — Hollós Évike, Nádla. A múlt évi 45. számot már nem pótolhatjuk, mert elfogyott, a 46. számot pótoltuk.

A Cimborá sorsjátéka

eddigi eredményeként a mai napig 161 darab sorsjegyet küldtünk el. Igyekezni fiúk, lányok, hogy mihamarabb elfogyjon a 250 sorsjegy és megejthessük a sorsolást.

A Cimborá kiadóhivatala.

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjúsági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt.-nál (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 1.) ezekből a következők kaphatók darabonként 45 leiert:

1. Küzdelmek.	5. A jószág diadala.
2. A tél birodalmában.	6. Frigyes és D. ci.
3. Viszontagságok a tengeren	7. Ehrlich Jakab.
4. A talizmán.	8. Nehéz idők.

Posta utján is megrendelhető a pénz előzetes beküldése mellett vagy utánvétel.

Husvéti könyvestáska.

A Cimbora olcsó könyvvásárja.

Husvét alkalmából 4000 ifjusági könyvet bocsátunk áruba. Olyan olcsón szabtuk meg e könyvek árát, hogy a tehetős szülők gyermekein felül azok is megszerezhetik könyveinket, akiknek szülei egyébként nem áldozhatnának annyi pénzt gyermekeik szellemi táplálékára. Ez az olcsó könyv vásár a Cimbora husvéti ajándéka, mert sok-sok ezer példányt odaadnak Nektek olcsón, azon az áron alul, amennyibe nekünk ezek a könyvek vannak. — Egy-egy sorozat a következő könyveket tartalmazza:

- Balázs Ferenc: **Mesefolyam.** (Husz mese a' szeretetről.) 190 oldal.
 Benedek Elek: **Híres erdélyi magyarok.** (A két Wesseiényi, Kőrösi Csoma Sándor) 84 oldal.
 Benedek Elek: **„Ücsike könyve“.** A »nadselü« gondolatok első sorozata.
 Kertész Mihály: **Senki Tamás története.** (Gyermekregény) 128 old.
 Kertész Mihály: **Szökés a feknőben.** (Két kicsapott diák kalandjai a Ti-zán) 192 oldal.
 Szondy György: **Börme.** (Egy diák lovagrend története) 169 oldal.
 Benedek Elek: **Cimbora.** 1923. évfolyam I. félév január-junius 400 o.
 Benedek Elek: **Cimbora.** 1923. évfolyam I. félév július-decemb. 400 o.

A nyolc könyv husvéti ára 280 lei.

Ezért az árért szállítjuk a nyolc könyvet mindazoknak, akik e könyveket **1925. május 15-ig** bezárólag megrendelik. Május 15.-e után e nyolc könyv ára ismét a régi bolti ára, azaz **685 lei.**

Azoknak, akik már 1923-ban is járatták a CIMBORÁT, természetesen nem érdemes a CIMBORA 1923. évi összegyűjtött példányait is megvásárolni és ezeknek a két 1923. évi CIMBORA nélkül a fennmaradt hat kötetet **200 leiért** szállítjuk.

A CIMBORA minden egyes számához 1925. évi május hó 15.-ig egy levelezőlapot mellékelünk, amelyen a könyveket megrendelhetik.

Kérjétek meg kedves szüleiteket, hogy rendeljék meg részetekre a CIMBORA könyvestáskáját, mert ilyen kedvezményes és ritka könyv-vásárlási alkalom aligha akad többé.

Megrendeléseketek várja a „CIMBORA“ kiadóhivatala.

A „Cimbora“ képes heti gyermeklap előfizetési árai:

CSEHSZLOVÁKIÁBAN:
negyedévre 20, félévre 40,
egész évre 80 cseh korona

MAGYARORSZÁGBAN:
negyedévre 36.000, félévre 72.000,
egész évre 144.000 magyar korona

ROMÁNIÁBAN:
negyedévre 90 leu, félévre
180 leu, egész év e 360 leu.

JUGOSZLÁVIÁBAN:
negyedévre 50, félévre 100,
egész évre 200 dina

AUSZTRIABAN:
negyedévre 28.000, félévre 56.000,
egész évre 112.000 osztrák korona

„Cimbora“ szerkesztősége, kiadóhivatala és megbizottai:

SZERKESZTŐSÉG: Bajani-Mici [Kisbaczon] u. p.
Bajani-Mare [Nagybaczon] jud. Treiscaune [Há-
romszék megye], Románia. — Főszerkesztő:
Benedek Elek. E címre küldendők a „Cimbora“
részére szánt közlemények, az Elek Nagyapóhoz
írott levelek és rejtvénymegfejtések.

KIADÓHIVATAL: Satu-Mare [Szalmár], Románia.
Str. Cuza-Voda No. 4.

FIÓKKIADÓHIVATAL: Budapest, VII. Dohány u.
12. III. 8. — A budapesti fiókkiadóhivatal yeze-
lője: dr. Vajda István.

CSEHSZLOVÁKIAI MEGBIZOTTAK: Balla József,
Beregszász, Ugocsai-u. 5. Bleicher Simon, Munka-
cevo, Fő-u. 54. Schindler Anna tanárnő, Ratkov-
szky Pál urnál, Jelsava. Fülöp Kálmáné, Rimavska
Sobota, Kohár-u. 32. Wietorisz Gyula, Rimavska
Sobota. Várady Szidónia nyug. polg. isk. tanárnő.
Losonc, Rózsá-u. 6. Kormos János nyug. tanító.
Losonc, Kossuth Lajos-utca 17. Gócza András
nyug. tanító, Revuca. Babják János, Uzhorod,
Podkarpatski Bank, Menetjegyiroda. Julius Demja-
novits urednik, Huste, Okresni Soud. Riedl Béla,
Kosice, Eszterházy-utca 20. Turóczy Béla, Ko-
sice, Szlovák Általános Hitelbank tisztviselője.

Az előfizetési díjakat a következőképpen kell befizetni:

CSEHSZLOVÁKIÁBAN:
lakó előfizetőink negyed-
évenként postatakarékpénz-
tári befizetési lapot kapnak.

MAGYARORSZÁGBAN:
lakó előfizetőink negyed-
évenként postatakarékpénz-
tári befizetési lapot kapnak.

ROMÁNIÁBAN:

Tordán Jeszenszky Miklós [str. dr. Ioan
Rafiu 18. sz.], Arad, Barót stb. váro-
sokban a nyugtákat Bihari József
nyug. postafelügyelő három havonként
személyesen mutatja be. — Románia
többi városaiban és falvaiban lakó
előfizetőink a Cimbora-hoz mellékelten
negyedévenként küldött postautalványt
kapnak, amelynek összegét bármelyik
postahivatalnál be lehet fizetni.

JUGOSZLÁVIÁBAN:

postautalványon vagy személyes befize-
tés formájában a Kurir hírlap és könyv-
terjesztő vállalatnál Subotica (Szabadka).

AUSZTRIABAN:

a Wiener Bankvereinnála „Szabadsajtó“
Bruchdruckerei u. Zeitungsverlag A. G.
in Satu-Mare (Románian) számlája javára.